

Roheline on

üks ilus värv. Praegusel ajal on väljas miljon rohelist tooni. Nelipühäl ehitakse kirik roheliste kaseokstega. Seejärel pannakse kirikusse rohelised altarikatted. Roheline on elu ja kasvamise värv.

Meie koguduses on olnud vahepeal nii mõndagi „rohelist“. Leerikursus lõppes ristimise ja leeripühaga ning pühapäevakool lõpetas järjekordse õppeaasta. Usuõpetuse õppepäeval, mis seekord oli pühendatud reformatsiooni 500-ndale aastapäevale, istutasime koos lastega leerimaja taha väikese õunapuu. See on juba kenasti kasvama läinud. Ühele abiks olnud poisile ütles kirikuõpetaja, et tule õunu noppima, kui sul ülikool juba lõpetatud on... Kuid veel on mõlemad „rohelised“ - nii poiss kui ka õunapuu. Eks me kõik ole kunagi olnud „rohelised“. Võibolla ka meie usk.

Usume kindlalt usu kasvamise. Usume, et igaihe usk aja jooksul kasvab; läbi raskuste ja isegi vaevade võib see küll minna, kuid see kasvab siiski. Usk on nagu puu. Mõnikord tuleb seda targalt hooldada, teinekord lasta vabalt kasvada.

Taevasa on see pinnas, kust ammutada elujõudu, Kristus on elupuu ja meie oleme selle oksad. Juba kasvõi üks roheline leheke kingib rõõmu, silm lausa puhkab sellel, ja see sisendab lootust. Millist vilja võiks oodata?

JAANIAEG ON AEG HEAKS SÕNUMIKS

14. juunil möödus 66 aastat juuniküüditamisest, mille tõttu paljud inimesed ei pöördunud enam kunagi kodumaale tagasi. Matteuse evangeeliumi 13 peatükist võib lugeda Jeesuse mõistjuttu raiheinast (luste), mille vaenlane külvas hea nisu hulka. (Mt. 13:24-29)

Mõni aeg pärast seda, kui Jeesus oli pidanud oma tuntuma kõne-Mäejutluse, asus ta oma jüngreid kuulustööks ette valmistama. Õigupoolest ei õpetanud ta ilma mõistujuttudeta neile midagi.

Need lühikesed ja lihtsad lood võimaldasid inimestel Pühakirjast paremini aru saada. Tihti kasutas Jeesus õpetamisel näiteid. Ta kõneles põllundusest, ehk siis nendest olukordadest, millega inimesed olid igapäevaselt kokku puutunud. Mõistujutt raiheinast ehk lustest pole siinkohal mingi erand. Jeesus võrdleb selles loos taevariiki mehega, kes külvas oma põllule hea nisu. Öösel aga tuli vaenlane ja külvas umbrohtu hea vilja sekka. Kui oras hakkas tärkama, tuli ka luste nähtavale.

See võrdpilt näitab, et Jumal lubab eksisteerida nii heal kui kurjal, sest ta pakub võimalust pöördumiseks ja seda oma tingimusteta armastuse kaudu ja seda ka nüüd, peagi saabuval jaanijal.

Elame inimestena ebakindlas ja pidevalt muutuvajas. Ajaloosündmused, tahame me siis või mitte, on kujundanud meie eluhoiakuid. Siiski on hea teada, et tulemas on kaunis Jaaniaeg ja me võime süüdata lõkkes ja jagada head sõnumit neile, kes seda kuulda soovivad.

HEAD JAANI!

„Elulätte“ toimetus.

MEIE KOGUDUSES PEETI USUÕPETUSE ÕPPEPÄEVA

Reedel, 19.mai hommikul kogunes koguduse leerimaja ette kenake hulk koolilapsi Lasila Põhikoolist ja Rakverest koos õpetajatega, et pidada taas kord traditsiooniks saanud usuõpetuse õppepäeva. Seekordne päev oli pühendatud Martin Lutheri ja reformatsiooni 500 aastapäevale.

Hommik algas tervitus-ja liikumismänguga, siis saadi omavahel tutvavaks. Seejärel liiguti ühises rongkäigus kirikusse, kus õpilased said jagatud rühmadesse ja tutvusid oma rühma õpetajatega. Kõlasid tervitussõnad koguduse õpetajalt Meelis-Laurilt. Seejärel liiguti edasi rühmatöid tegema. Juhendaja Külli tutvustas lastele kirikus orelit, Kaja ja Karin-Kristel juhendasid meisterdamise õpituba ja rääkisid emakeelse Piibli kujunemisest ja sellest, kuidas vanasti Piiblit kirjutati. Ühiselt meisterdati inglitoosike piiblisalmiga: „**Alguses oli Sõna ja Sõna oli Jumal.**“ (Joh.1:1) Rakvere pühapäevakooli õpetaja Tiina rääkis usku kasvamise olulisusest ja kui tähtis on see, et me kristlastena oma usku kasvataksime. Järgnes piknik õues ja juba kirikus ja rühmatöodes saadud töövihiku ja töölehtede täitmine. Edasi vaadati filmi ja meenutati Martin Lutherit.

Seejärel istutati leerimaja taha selle päeva meenutamiseks õunapuu. Kõik lapsed oli vahvasti õpetaja Meelis-Laurile istutamisel abiks, kes aitas mulda kobestada, kes sai kastekannuga kasta. Puu sai õnnistussõnadega maha istutatud ja lastel oli selle päeva üle hea meel. Tublimad töövihiku ja töölehe täitjad osalesid õnneloosis. Lõpuks jagati kõigile osalejatele tunnistused ja koguduse õpetaja soovis kõigile õnnistatud koduteed.

Suur, suur tänu veel kord kõigile õpetajatele, juhendajatele ja loomulikult päeva peakorraldajale Tiina Mesile. See päev oli seda väärt! Taevasa hoidmist ka kõigile lastele. Olgu kõik head inglid alati teiega! Tänu Jumalale ka ilusa ilma eest.

Muljeid päevast jagas Kadriina pühapäevakooli õpetaja: Karin-Kristel

JUMAL ON END ILMUTANUD SÕNA KAUDU II OSA

Eelmises osas oli natuke jutu sellest, miks tasub Piiblit huviga lugeda. Meie Kadrina koguduses on näiteks välja kujunenud kena traditsioon, kus iga kolmapäeva õhtuti toimuvad harivad piiblitunnid, kuhu on oodatud kõik huvilised.

Piibel ise ütleb end olevat Jumala Sõna. (2. Pe. 1:21) Miks on nii põhjust arvata? Aga sellepärast, et Jumal ise tegutseb selles raamatus oma rahva keskel. Ta on kohal ja sekkub ise olukordadesse, veelgi enam, ta koguni kõnetab mitmeid Piiblist tuntud isikuid isiklikult.

Juba asjaolu, kui Piibel mainib mõnda teaduslikku fakti, peaks panema mõtlema. Ja kui see lugejat kõnetab, sest teeb ta seda ääretult täpselt. Näiteks varasemas ajaloos, kus inimestel oli maa kujust ja ehitusest arusaam, et see toetub neljale elevandile, kinnitas Piibel, et maa on sõõr. (Jes. 40:22)

Seminaris õppides sai mulle selgeks veel üks asi: nimelt see, et Piibel, moodustades terve „raamatukogu“ on kirjanduslikus mõttes väga mitmetahuline. Sellest võib leida nii vanasõnu, poeesiat, jutustusi, kui terveid perekonnasaagasi. Mida sügavamalt Piiblit lugeda, seda rohkem on võimalik enda jaoks avastada nüansse ja küsimusi, mis julgustavad otsima vastuseid. Veel enam Pühakiri ütleb: „Kogu Pühakiri on Jumala poolt sisendatud ja kasulik õpetamiseks, noomimiseks, parandamiseks õiguses.“ (2.Tim. 3:16)

Eelmises osas meenutasin õppejõud Pille Valku, kellele töö piiblihariduse andmisel oli lausa ennastohverdav. Teoloogilise hariduse üks häid omadusi on minu meelest see, et õpitakse Piiblit paremini käsitlema ja mõistma. Seega on Jumal end ilmutanud oma Sõna kaudu. See peaks kõnetama igat kristlast, olenemata konfessioonilisest kuuluvusest või eelarvamustest selle raamatu suhtes. Olen alati huviga lugenud ikka ja jälle Õpetussõnade raamatut, sest seal on kirjas palju tarkusesõnu tänapäevaks. Olen mõistnud, et Jumal annab meile oma sõna kaudu väärtuslikke teadmisi, mille üle tasub iga päev mõtiskleda. (Lõpp.)

Karin-Kristel.

VASTUPANU VI OSA

Poja koduklassi ust avades, avanes Maidule kummastav vaatepilt: Kaupo istus esimeses pingis, tema ees kõndis närvilisena edasi tagasi õpetaja Ploompuu, käed risti seljal ja püüdis poisile kõigest väest midagi selgitada. Maidule kõlas see kõik nagu läbi kauge udu.

Kaupo vaikus ja põrnitses enda ette põrandale. Alles isa sisenemisel tõstis noorsand korraks pead.

„Tere päevast,“ lausus Mait.

„Ahaa, siin te oletegi. Ma olen Ploompuu, teie poja klassijuhataja. Võtke istet!“

Mait istus Kaupost veidi eemale toolile ja Ploompuu hakkas kiiresti uuesti rääkima:

„Noh, noormees, vahest nüüd siis räägid meile, kuidas see küll nii läks, et sa oma klassikaaslasega nii käitusid?“

„Mäks ise oli ka selles süüdi,“ pomises Kaupo ja vaatas jälle maha.

„Või tema oli süüdi? Mis ajast meie koolis omavahelisi arusaamatusi käte abil lahendatakse? Kas sõnadest tuli puudus kätte või?“

„Meil oli temaga juba mõned päevad tagasi saunaõhtul natuke ütlemist, aga tõesõna, paps, täna ajas ta mul tõsiselt oma jabura plämaga kopsu üle maksa.“

„Huvitav, huvitav ja millega siis?“ jätkas õpetaja Ploompuu usutlemist.

„Ta ütles, et ega minust tulevikus midagi paremat saa, kui mu papsistki. Et see usuaasjandus pidi meil juba nii öelda perekonna viga olema.“

„Ja see andis sulle põhjuse kohe käed käiku lasta?“

„Ma ei luba meie pere kohta nii öelda! Paps, sa ju mõistad mind!“

„Ei, Kaupo. See ei andnud sulle mingit õigust Toivol silma siniseks lüüa. Ise olete veel sõbrad,“ sekkus jutusse ka Mait.

„Paps, ei sa ei mõista ju praegu üldse, mida ma öelda tahan! Ah, sellel teemal teiega jobutada on minu meelest puhas ajaraiskamine ja ma nüüd kaon siit, praegu ja kohe!“

„Kaupo!“

Kuid enne, kui Mait või õpetaja veel midagi öelda jõudsid, kadus poiss koridori ja lõi ukse enda järel pauguga kinni. Õnneks olid kõik tunnid juba lõppenud.

Klassijuhataja Ploompuu näost peegeldus sügav hämmeldus. Näis, et ta pidas tõsisist sisemist võitlust enesega, et kuidagi rahu säilitada. Ta istus närviliselt sõrmi mudides oma laua taha ja pöördus siis taas kirikuõpetaja poole:

„Igatahes pean ma teile nüüd vajalikuks teatada, et teie poja käitumishinne alandatakse selle veerandi lõpuks mitterahuldavaks ja ma loodan, et kodus te kindlasti veel vestlete temaga sellel teemal. Vastav käskkiri on juba koostatud. Nägemiseni!“ Õpetaja Ploompuu surus Maidul

kätt, tõusis kiiresti ja väljus klassipäevikut kaenlasse võttes ruumist. Mait sundis end samuti toolilt tõusma ja tundis jalgades korraka kummalist raskust ja väsimust. Kogu sisemist jõudu kokku võttes, sundis ta end kooliuksest välja astuma.

Ta nägi Kaupot kooliparklas auto juures seismas. Vaatamata kehvale enesetundele, mis kui hinge rõhus, kõndis Mait aeglaselt autoni. Kaupo vajus tuimalt ja vaikides kõrvalistmele. Mait käivitas masina ja pigistas üle huulte:

„Poiss, su käitumishinne alandati mitterahuldavaks.“

„Mul savi! Midagi muud nad minuga nagunii ette võtta ei saa. Neil on vaja klassis õpilast, kes ajaloo olümpiaadilt parimaid kohti tooks, vaat mis ja Ploompuu on lihtsalt üks vana kooli mees, kes peaks juba ammu kodus diivanil istuma ja präänikuid krõbistama. Ausõna, vaikselt üle hakkab viskama juba! Mis ma siis ikka nii väga tegin? Noh, on teisel silm veidi sinine. Ja mis siis! Küll pulmadeks ära paraneb.“

„Aga, kui õpetaja ei lubagi sind kevadel olümpiaadist osa võtta, noh ma mõtlen selle Mäksi asja pärast?“

„Ah, paps ära pabla! Närvi ajab juba! Ära hakka sina ka siin normaalist puhuma.“

Kodu poole sõideti taas vaikides. Kui nad aga olid juba taluõue kitsale kruusateele pööramas, mõtles Mait äkki ümber ja keeras autonina hoopis terviseradade suunas. Kaupo jäi isale arusaamatuses otsa vaatama ja ta süda hakkas põues kiiremini taguma. Mis siis nüüd? Poiss pidi eneseleegi ootamatult tunnistama, et ta polnud veel kunagi oma isa nii süngena näinud. Mait peatas masina terviseraja parklas ja nad astusid pojaga autost välja. Ja siis juhtus midagi, mis noormees südamepõhjani rabas. Isa kükitas sinna samasse auto juurde maha, lõi käed silmade ette ja puhkes nutma. Ta ölad vappusid ja ta nuttis lohutamatu nagu väike laps. Kaupo oli hämmingus. Kas seista, lohutada või hoopis jooksu pista? Ära siit, kuhugi eemale.....

Sama kiiresti, kui meest nutuhoog oli endasse haaranud, see ka kadus. Kaupo tundis korraka sõnasetamatut häbi, sellist, mis otseku halvas kogu ta südame. Oli külm ja kuum ühekorraga. Ta ei teanud enam, kuidas olla. Isa, tema armas isa ja mida tema teeb? Oma mässumeelsuses, tujukuses ja vastupanus oli ta ju olukorra tegelikult veel keerulisemaks ajanud.

Mait tõusis ja ohkas. Vaatas siis Kaupot veelikord ja hingas pahinal välja.

Siis küsis ta jõuetul häälel: „Ütle mulle poeg, mida ometi oleme me emaga valesti teinud, et sa meile nii teed? Kas sa siis ema tervise peale üldse ei mõelnud ja ehk mõtled nüüd ka välja, kuidas ma talle haiglas seda kõike seletama peaksin?“ Mait vaatas oma ainsale järeltulijale küsivalt otsa, kuid Kaupo vaikus ja lõi vaid tummalt silmad maha. *Järgneb*

Karin-Kristel Hansson

Hooaja viimane PIIBLITUND 21. juunil kl 18. Kohtume uuesti sügisel!

SURNUAIAPÜHA Kadrina kalmistul 24. juuni kl 11

Kirik on suvekuudel iga päev avatud kl 10-18

Jätakuvalt ootame annetusi soojuskiirgurite ostmiseks Swedbank EE342200221066429598

KÜTAME KIRIKUT!

Meelis-Lauri Erikson: mlerikson@gmail.com Karin-Kristel Hansson: karin.hansson@mail.ee